

patří-li na pořad práva nároky uschovatele ze schovací smlouvy, patří důsledně na pořad práva i nároky vymáhajícího věřitele, plynoucí z §§ 961 až 966 obč. zák., tudíž i nárok na vydání uschované věci. Tytéž zásady platí, nařídil-li konkursní komisař podle § 122, odstavec 3 konk. ř. čís. 64/31 Sb. z. a n. zpeněžení věcí, jež byly dány do úschovy soudně ustanovenému schovateli na návrh původního vymáhajícího věřitele, poněvadž tím vstoupil správce konkursní podstaty podle § 121, odstavec (4) konk. ř. do exekučního řízení zahájeného proti úpadci a musí je převzít ve stavu, v jakém jest.

Čís. 15396.

K výkladu §§ 60 a 67 vyr. ř.

Lhůta podle § 67 vyr. ř. se počíná dnem po doručení upomínky vyrovnacímu dlužníku.

Útraty upomínky a úroky za dobu od splatnosti jednotlivých splátek na vyrovnací kvotu do zaplacení těchto splátek v dodatečné lhůtě nejsou předmětem vyrovnání. Nezaplacení jich nemá účinky nesplněného vyrovnání.

Úmysl dlužníka zaplatiti jen vyrovnací splátku lze projevit i konkludentně (§ 863 obč. zák.).

(Rozh. ze dne 16. září 1936, Rv II 962/34.)

Žalobkyně, universální dědička Jana T-ého, vyrovnacího věřitele, přednesla, že podle pravoplatného potvrzeného vyrovnání měl žalovaný úpadce zaplatiti v šesti tříměsíčních splátkách 50% přihlášených pohledávek, nepožívajících přednostního práva. Mezi tyto pohledávky patřila i pohledávka Jana T-ého, již úpadce uznal. První splátka vyrovnací, splatná dne 15. března 1932, nebyla dodržena a právní zástupce Jana T-ého Dr. L. doporučeným dopisem ze dne 4. dubna 1932 žádal zaplacení celé dlužné částky s tím, že pohledávka obživla. Žalovaný zaplatil tuto splátku teprve dne 21. dubna 1932, a to částku 2.000 Kč a dne 22. dubna 1932 částku 500 Kč. Dne 15. června 1932 byla splatná druhá kvota a byl žalovaný znovu upomenut; zaplatil ji však až 24. června 1932, tudíž opětně po uplynutí lhůty. Třetí vyrovnací kvota se stala splatnou 15. září 1932 a Dr. L. doporučeným dopisem z 23. září 1932 upozornil žalovaného, že obživla celá pohledávka nezaplacením kvoty dne 15. března splatné, a žalovaný byl vyzván, aby dlužné splátky i s útratami zaplatil nejpozději do 3. října 1932, jinak že bude vymáháno zaplacení celého dlužného zbytku. Teprve dne 5. října 1932 pokázal žalovaný splátku 2.500 Kč, tedy po uplynutí mu poskytnuté lhůty, která byla delší než 8 dnů. Dne 15. prosince 1932 byla splatná 4. vyrovnací kvota. Splátka splatná dne 15. prosince 1932 nebyla dodržena a rovněž splátka z 15. března 1933. Proto dopsal Dr. L. jako zástupce žalobkyně dne 22. března 1933 žalovanému, aby zaplatil pod ná-

sledky § 67 vyrov. ř. dlužné splátky. Žalovaný teprve 4. dubna 1933, tudíž po uplynutí lhůty mu poskytnuté, zaplatil 4.724 Kč 50 h, avšak poslední splátku splatnou 15. června 1933 žalovaný opětne nezaplatil a proto byl dopisem Dr. L. ze dne 11. července 1933 pod následky § 67 vyrov. ř. o zaplacení upomenut. Teprve dne 22. července, tudíž po uplynutí lhůty, zaplatil 2.302 Kč 20 h a sdělil lístkem, že jest to na úplné vyrovnání pohledávky a že obživnutí neuznává. Žalovaný zaplatil tudíž na pohledávku Jana T-ého činící 29.173 Kč 30 h pouze opožděně 14.286 Kč 50 h. I kdyby se nevzal zřetel na zaviněné opoždění splacených splátek, činila by polovice pohledávky 14.586 Kč 65 h, takže žalovaný nedoplatil ještě na kapitále 300 Kč 15 h, nehledě na úroky z jednotlivých splátek a útraty účtované Dr. L-em. Žalovaný tudíž nesplnil povinnost ze schváleného vyrovnání vůbec a jednak také následkem nedodržení lhůt pohledávka obživla. Obživnutí nastalo nedodržením splátek ipso jure. Žádá tudíž žalobkyně přisouzení 14.886 Kč 60 h s 5% úroky od podání žaloby a útratami sporu. N i ž š í s o u d y žalobu zamítly.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Ježto žalovaný používal k placení vyrovnací kvoty složenek poštovní spořitelny, které mu zasílal právní zástupce žalobkyně a jejího předchůdce, jest dnem placení den, kdy byly peněžité částky odevzdány poštovnímu úřadu. Devolatelka však vytýká, že prý do dodatečné, nejméně osmidenní lhůty podle § 67 vyr. ř. jest počítati i den, kdy upomínací dopis žalovaného došel. Tento její názor odporuje jak ustanovení § 902 obč. zák., tak i správnému výkladu konk. a vyr. řádu, poněvadž z vládního návrhu (tisk 253) byla v § 161 vypuštěna věta »dodatečná lhůta počíná běžeti dnem po doručení upomínky« jako samozřejmá. (Srovnej zprávu ústavněprávního výboru tisk 362, str. 6.) Mylný jest i právní názor devolatelčin (§ 503 čís. 4 c. ř. s.), že vyrovnací kvota nebyla zaplacená plně a včas proto, poněvadž prý z plných částek placených v dodatečné lhůtě § 67 vyr. ř. jest věřitel podle § 1416 obč. zák. oprávněn vyúčtovati si nejdříve útraty a úroky za dobu od splatnosti jednotlivých splátek vyrovnací kvoty až do zaplacení v dodatečné lhůtě. Neboť předmětem vyrovnání jest pouze pohledávka ve výši, kterou má v době zahájení vyrovnacího řízení; jen z této části jest platiti kvotu vyrovnací, a byla-li zaplacená plně a včas, jest vyrovnání splněno. Útraty upomínky a úroky za dobu od splatnosti jednotlivých splátek kvoty do zaplacení v dodatečné lhůtě nejsou předmětem vyrovnání, a nebyly-li zaplaceny, nemá to účinku nesplnění vyrovnání, neboť §§ 60 a 67 vyr. ř. mluví jen o nesplnění vyrovnání, tedy předmětu vyrovnání. Zaplatil-li žalovaný v poskytnutých mu dodatečných lhůtách podle § 67 vyr. ř. plně tolik, kolik činily jednotlivé splátky vyrovnací kvoty, splnil tím vyrovnání včas a úplně, i když po pravoplatně potvrzeném vyrovnání se zavázal, že zaplatí úroky, útraty a dokonce celou pohledávku. Nesplnil-li žalovaný plně tento další závazek, nepozbylo tím vyrovnání účinnosti, by-

ly-li jednotlivé splátky vyrovnací kvoty zaplacený v dodatečně ujednaných lhůtách. Byť i žalovaný při jednotlivém placení neprojevil úmysl, že platí vyrovnací kvoty, nebyla žalobkyně oprávněna uhradit si předešlé náklady upomínky a úroky podle § 1416 obč. zák., neboť tento úmysl lze projevit i mlčky (§ 863 obč. zák.) a nemůže býti o něm pochybnosti, když se jednotlivé platby rovnaly právě splátkám kvoty a když udržení výhod z vyrovnání (§ 60 vyr. ř.) záviselo na zaplacení vyrovnací kvoty a nikoliv úroků a nákladů upomínek.

Čís. 15397.

K výkladu § 67 vyr. ř.

Dlužník je tímto předpisem chráněn jen v případech, kde placení věřiteli nedošlo včas bez dlužníkova zavinění.

(Rozh. ze dne 16. září 1936, Rv II 516/36.)

Žalobce se žalobou podle § 35 ex. ř. domáhá vyslovení nepřipustnosti exekuce, již proti němu žalovaná, bydlištěm ve Francii, vede k vydobytí zbytku celé dlužné pohledávky. tvrdě, že splátky vyrovnací kvoty vždy včas a řádně splnil. **P r v ý s o u d** uznal podle žaloby. **O d v o l a c í s o u d** žalobu zamítl. **D ů v o d y:** Podle § 67 vyr. ř. pozbývají účinnosti veškeré slevy a výhody ve vyrovnání poskytnuté, nebylo-li potvrzené vyrovnání splněno, ač dlužník byl věřitelem upomenut doporučeným dopisem a v upomínce byla mu poskytnuta dodatečná lhůta nejméně osmidenní. Tento posledně uvedený předpoklad byl žalovanou splněn. Není zajisté ovšem opožděným a neúplným splněním vyrovnání, přihodilo-li se dlužníku při plnění omluvitelné nedopatření či nikoliv. Nelze nechat bez povšimnutí, že žalobce byl v době příchodu odvolatelčina upomínacího dopisu ze dne 15. dubna 1935 (dopisu spojeného s důsledky uvedenými v cit. § 67 vyr. ř.) již od 15. prosince 1934, tedy po dobu 4 měsíců, v prodlení s devátou splátkou vyrovnací kvoty, a že tedy nepochybně musel počítati s upomínkou odvolatelčinou, takže bylo jeho povinností pomýšletí zavčas na to, aby měl po ruce devisové povolení, jehož platnost přece trvá po 1 měsíc (neomlouvá žalobce, že mu nebylo známo, že povolení Národní banky platí 1 měsíc, neboť jde o ustanovení zákonné, jehož neznalost žalobce neomlouvá) a nemůže se omlouvati neznalostí předpisů devisových, je-li protokolovaným obchodníkem. Jsa v prodlení s placením ručil ostatně dlužník i za náhodou, která by se nebyla stala, kdyby nebylo prodlení (§ 1311 obč. zák.). Dle potvrzení ředitelství pošt a telegrafů bylo totiž přípustné v dubnu 1935 zaslati do Francie poštovní poukázkou 5000 Kč, a to na základě vyhlášky ministerstva financí ze dne 29. dubna 1932 čís. 57 Sb. z. a n., ovšem s povolením Národní banky Československé. Toto zákonné ustanovení byl žalobce povinen znáti. Byl proto povinen ihned 15. dubna 1935 zaslati Národní bance žádost o povolení spolu s doklady, aby mohl hodnotu částky 2.460.30 Frs., což odpovídalo asi